

Народ се весели (не весели се, али пошто је све окићено, требало би да се бар прави да се весели). Свуда плакате и заставице. На улицама штандови. Многобројне странке и групе грађана раштркале се улицама и нуде све и свашта. Нема много веселих дана на северу Косова и да је среће, избори би се одржавали макар два пута месечно. Долазе лидери странака из Београда, тапшу грађане по рамену, шеткају се са „својим људима“ у друштву телохранитеља, и све личи на славне дане забавно – едукативних програма о државним празницима. Нажалост, нема пионира али има нека (таква је, каква је) страначка омладина. Да забава буде потпуна, у јужном делу града, Албанци, ветерани УЧК кивни што се код њих ништа не прославља – најављују демонстрације.

Треба баш бити малициозан па питати, рецимо, да ли су избори на северу кршење Резолуције 1244, као што су то били новембарски избори које је расписала она приштевска квазивлада. Избори на северу нису кршење резолуције зато што, осим циркуса, не представљају никакву опасност по оно што смо потписали у Куманову и тако по ко зна који пут капитулацију прогласили победом. Истина, ми сада цепамо тај папир, којим смо махали около и третирали га као косовски завет, а који заправо каже да ни Београд ни Приштина не могу имати извршну и законодавну власт на тој територији, а да изборе има да расписује Унмик и тачка. Прво, Унмик је замењен од мисије Еулекс, друго председник Србије је одобрио ту мисију, и треће – Србија сада има нову идеју. Заправо идеја је стара и њен аутор није само Србија, али идеја је нова јер је до сада била прећуткивана, била је тајна и конспиративна. Сада је све јавнија, све гласнија и тиме – све сумњивија.

То је прича о подели Косова. Прича где ми сада кажемо „добро, та резолуција, али ми бисмо сада да задржимо север а ето вама југ, и да се лепо разиђемо“. Мантру о „отетих 15% територије“ заменила је мантра о томе да „не може једна страна да изгуби све а друга да добије све“. Србија сада све гласније прича о подели Косова и што она гласније прича, то се снажнији утисак ствара о једној немогућности да се та ствар изведе, и снажнији утисак да се тиме хоће да покаже како се покушало све. Да ова прича служи само за то да буде испричана, пре него се окренемо раду на „добросуседским односима“ и прихватимо да нам је један од суседа и то Косово.

Какве онда прича о подели има везе са изборима на северу, који уместо да буду једно општеномодно весеље са разним јавним личностима и њиховим бројним обезбеђењем, добијају један сасвим други смисао, озбиљан, тежак и на добро не слутећи.

Прича о изборима на северу открива следеће ствари:

Открива, на првом месту, да се београдски политичари на српском северу не осећају безбедно (како и би када имају чак и забрану уласка на Косово без најаве).

Открива и да то Срби јужно од Ибра не показују никакво интересовање за изборе својих северноибарских сународника. Они сада нешто тупе о телефонима који ће им поново, за тридесетак дана, бити искључени, и брину своју јужноибарску бригу.

Јужноибарски Срби немају појма ко се све кандидовао на северним изборима. Додуше, кандидата је толико да ни ови северни не могу да похватају ко је с ким, испред које странке или групе грађана, ко ће сутра са ким у коалицију... И на крају, какве све то има везе са стварношћу, када је свеједно јер ко год дошао на власт у том градићу – радиће исто што би радио и супарнички тим.

У северној Митровици појавило се тринаест изборних листа. Упшроћено, оне би се могле препознати као две опције у виду више различитих тела. А још упрошћеније, како ни у матици Србији не постоје никакве „две опције“ него само једна, тако и у овом градићу цео изборни вашар може да се сведе на бирање једне партије у воду разних мањих група или странака.

Изабрани ће неко време опстајати на нади северних Срба да ће се они ипак одвојити од Косова и „прећи“ у Србију, да ће им нацртати нову границу – и та је нада сасвим легитимна и разумљива. Де факто, подела се већ догодила, што потврђује и она незаинтересованост југа за север и обрнуто. Јужни Срби живе као мањина у држави у настајању, а северни Срби живе као да верују да су у Србији чак и када ништа не иде у прилог овом уверењу. Победник на изборима ће у целом том хаосу уживати специјални статус посредника.

Онај ко сада дође на место градоначелника северне Митровице, биће мост између Београда, Приштине и међународне заједнице. Због ове посебне улоге, у Митровицу су се ових дана сјатили сви лидери свих странака које претендују да буду неки фактор у

Пише: Ана Радмиловић
четвртак, 27 мај 2010 15:19

Србији. Шта они нуде? Неки баш ништа, а неки исто што и остали. Победио ДС са својим коалиционих сателитима, нека група грађана са својим, победио Тома или Расим – свеједно је. Посредник се неће бавити поделом, него највероватније преговорима са Албанцима и тихом интеграцијом

Ако пак избори у северној Митровици нису кршење Резолуције 1244, онда су они само замајавање Срба са севера Косова које не треба да се тиче осталих грађана Србије и не треба да се тиче осталих грађана Косова... Или ми сада заиста спаљујемо Резолуцију 1244 којим смо доказивали да, ако су нас избацили са тих 15% територије и наредили нам да повучемо своју државу, оно макар ни Албанци немају сада права да је стварају. Спаљујемо папир и кажемо „ми сада хоћемо 7% од оних 15% и то је циљ за који ћемо се борити и то је успех који ћемо славити“. Ни сами не верујемо у то, али ред је да покушамо, да не бисмо сутра морали да признамо да нисмо покушали ништа.

Ако нам чак и пође за руком да се одрекнемо 93% од тих 5% и признамо га као независно Косово, а заузврат добијемо 7% на северу и једну врло ризичну ситуацију у којој сте по етничком принципу цртали нове границе, ми ћемо можда ублажити националну фрустрацију након свих изгубљених ратова и на крају након губитка Косова. Али, зарад те мале компензације у виду 7% од 15% територије у виду севера Косова – признаћемо оних 93% као независну републику, чиме ће она коначно добити онај суверенитет који не може да има док год Србија не признаје њено отцепљење као легалан чин, већ га третира као отимање територије. Осим тога, инспирисаћемо Албанце у Прешеву и Бујановцу да се врате борби за своју ствар, која је исто мењање граница по етничком принципу и дестабилизоваћемо Македонију, где већ Албанци мирно демонстрирају у Скопљу, али на тим мирним демонстрацијама носе све могуће симболе и обележја УЧК.